

3

Pétronille

Lorient, říjen 1720

Pétronille by nejradši vůbec nevycházela z podpalubí. Dává přednost příšeří útrob *La Baleine*, hlavně od té doby, co loď zdvihla kotvy. Trup lodi bičuje oceán, nad hlavou se jí rozléhají rozkazy důstojníků. Na vozech si připadala ztracená uprostřed polí a stromů tak vysokých, že jejich větve tvořily tunely, do nichž se volí nořili; venkovské krajině nebylo jak utéct. Když už si myslela, že se jí to podařilo, ve chvíli, kdy následovala syna hospodského v Orléansu – mladík se dotkl její pigmentové skvrny a řekl, že ještě nikdy neviděl žádnou takovou ženu –, se Pétronille chytila do jiné pasti: nebyla schopná se rozhodnout, jestli chce, jestli ještě pořád touží po tom, aby jí chlapcova ruka klouzala po stehně.

Tady, pokud zrovna nevidí moře, si může namlouvat, že se *La Baleine* zas tolik neliší od Salpêtrière. Že jí v následujících měsících postačí držet se v podpalubí, spát, jakmile se setmí, a žít se jídlem, které dostane. Díky Geneviève už se jí nezvedá žaludek jen z pouhého pohledu na hrnce s polévkou. Ale po těch křečích má podbříšek celý rozbolavělý a nohy hadrové. Pétronille netouží vypravit se na záď, jak jim to nařídila sestra Gertrude. Sestra si určitě myslela, že je potěší, když se budou smět rozloučit s kontinentem, ale Pétronille takovou potřebu nepociťuje. Francie jí nikdy doopravdy nebyla útočištěm.

Na palubě na ni všechno dolehne: oslňující odpolední světlo, křik námořníků a racků, voda proudící pod korábem jako hnětené těsto. Tři stěžně lodi jí ční nad hlavou – jeden u vstupu

do podpalubí, dva na obou vyvýšených částech paluby. Poryvy větru jí zamlžují oči, už neví, jestli si utírá slzy nebo kapičky mořské vody. Vyškrábe se po žebříku na horní palubu a jde za dalšími dívkami k zábradlí. Už si zvykla na strkání, ruce na svých šatech, gesta, z nichž jí ještě nedávno běhal mráz po zádech. Naučila se nevšímát si přezdívky, kterou jí ostatní ženy častují za jejími zády: „Flekatice“. Nikdy si nepředstavovala, že jí jednou bude chybět pověřená sestra ze Salpêtrière, ta, která její skvrně říkala „prokletí“. V Domě pokání ji aspoň všichni nechávali na pokoji.

„Étiennette, koukej!“

Charlotte, ta dívenka, která jí přinesla čisté prádlo, poté co jí Geneviève dala byliny, vzrušeně ukazuje na racka hnízdícího na vrcholu jednoho ze stěžňů. Za přídí a kormidlem už oceán nic nezadržuje. Pétronille mrká do mléčného světla říjnového nebe, zhluboka se nadechne, jak ji to naučil Paul v Château-Thierry. Francouzské břehy na horizontu už jsou tenounké jako okvětní plátek. Pokud nebude věnovat pozornost ostatním cestujícím, pokud se dokáže soustředit na kontinent pohlcovaný Atlantikem, všechno bude v pořádku. Hovory utichnou. Dokáže se vykašlat na vítr, zapomenout na muže z Orléansu.

„Pozor, slečno.“

Pétronille muže zaslechne právě ve chvíli, kdy ucítí, jak se jí kolem kotníku utáhla smyčka. Ucukne, snaží se vyprostit, ale uzel už je příliš utažený. Ženy kolem ní ustoupí. Někdo vykřikne: „Flekatice se chytila do pasti!“ a jí se rozklepají ruce. Pak k ní opět dolehne tišší, mužský hlas.

„Když zatáhnete tady, měla byste se dostat ven.“

Námořník ukazuje prstem na její nohu. Drží druhý konec lana. Pétronille se nepohne a on k ní nejde blíž, aby jí pomohl. Jen zopakuje, co právě řekl, stejným tónem: povzbudivým, soucitným, ale pevným. Pétronille si klekne, uchopí do rukou rezné lanoví, hledá, kudy do něj noha vklouzla. Má pravdu; uzel se snadno rozváže. Hlouček žen kolem ní se zrudně rozptýlí, Pétronille vstane.